

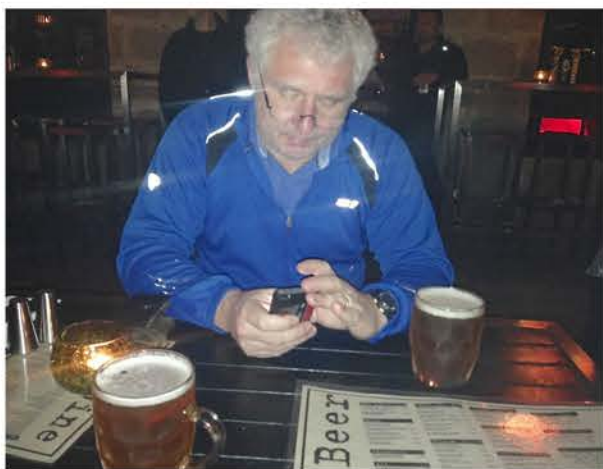

Tasmanie 2014

5.2-25.2.2014

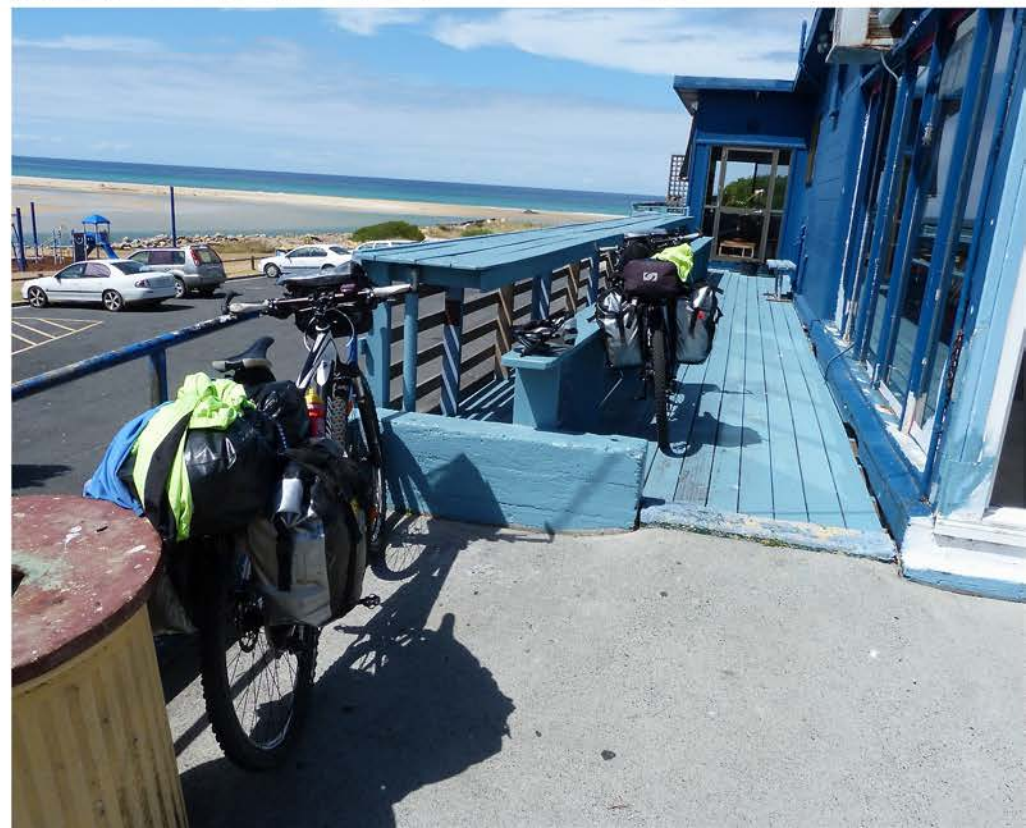
Jirka Hegmon

Jindřich Hegmon

Proč do Tasmánie ?

Australský ostrov Tasmánie už byl dlouho v hledáčku našich plánovaných cyklo-expedic. Evča moc nadšená nebyla, ale nakonec jsem si výlet prosadil. Jirka čeká miminko, tak mi bylo jasné, že šance na cestu na druhý konec světa se do budoucna zmenšují. Letenky jsem objednal včas a už nebylo cesty zpět. Tasmánie je jiná, než jsem očekával. V něčem míň, v jiném víc atraktivní. Na vyčištění hlavy a návrat do normálu ideální. Kopce, kopce, kopce.

Deník Tasmánie 2014

Rok 2013 byl jiný než předchozí a ne jenom z pohledu cyklisty. Po patnácti letech jsem poprvé od své čtyřicítky nevyšlapal na Grossglockner. Zrušili jsme naplánovanou expedici Praha - Helsinky. S Jirkou jsme v červenci ujeli jenom malou expedici z Marseille do Barcelony. V Barceloně jsme uvízli kvůli stávce a problémům s dopravou kol o den déle a stálo to peníze i nervy. Našlapali jsme za šest dní přes 600 km. V roce 2013 jsem najel na kole polovinu kilometrů jako za předchozí rok, jenom málo přes dva tisíce. Jeden významný rekord jsme však v roce 2013 dali. Ujeli jsme s Jirkou na silničním kole za jeden den z Passau do Vídně (322km). Jeli jsme na kole na i z Lucčinu svatbu na Soláni 1.6. a na Jirkovu svatbu 7.9. na do Valtic. V roce 2013 se nám podařilo udat náš software do dvou významných firem v evropském retailovém měřítku, do italského Benettonu a belgického Macintoshe. Přes léto jsme přežili pár rodinně pracovních problémů, které mne stály dost nervů a nepřímo vyústily v obvinění a soud v Rakovníku za údajné výtržnictví za dvě zvržená piva v restauraci na Křivoklátě. U soudu jsem se úspěšně obhájil a pracovní problémy se vyřešily. Vyvázl jsem jenom s lehce pošramocenými nervy a letní dovolená v Provanse nebyla tím pádem tak pohodová, jak jsme čekali.

Historie 2013

Na konec roku jsem se po dost těžkém vyjednávání s firmou Wincor-Nixdorf a jejich německým prezidentem dohodl, že jim prakticky prodáme Datec a zůstanou nám jenom nemovitosti. Asi neopakovatelná příležitost a obrovský pracovní úspěch. Začal jsem podnikat s heslem "když chceš, dokážeš to" a ono to fakt funguje. Nejednoduchá jednání i rozhodování po 23 letech budování firmy. Patří k tomu i přemýšlení co vlastně dál budeme s Luckou dělat. Jirka má transakci zajištěn dobře placený Job. Aby toho nebylo málo, tak Evu vyhodili k poslednímu říjnu prakticky ze dne na den z práce bez jakéhokoli předešlého varování a Evča začala od následujícího dne organizovat svou soukromou ambulanci. Neplánovali jsme, ale jako obvykle Eva se vrhla do své nové role se vši vervou po překonání úvodní těžké frustrace z chování některých kolegů, co se dříve tvářili jako kamarádi, a mně se to také trochu týká. No a pak máme ještě našeho pubertálního Honzíčka s dvojkou z chování na čtvrtletí za kouření na záchodě. Nebyl to nudný rok ten rok **2013**. Nudně neodstartoval ani rok **2014**. Vyjednávání a podpis smlouvy s WNI 16.1. vyvrcholil týdenním pobytem na výstavě v Německu, kde mne čapla moje oblíbená kašlavá viróza. Do toho Ela porodila čtyři štěňata atd. atd. Ještě, že jsem letenky do Tasmánie koupil už v září, jinak by jsme nikam nejeli.

Let do Tasmánie trval 36 hodin s krátkou přestávkou v Melbourne

Díky nemoci jsem se tři týdny před odletem ani nepohnul, nulový trénink a o váze po Vánocích ani nemluví. Než jsme odjeli, byl jsem rád že jsem se vyškrábal k Jirkovi do pátého patra. Šťěstí přeje připraveným, tak snad v Tasmánii bude přát i netrénovaným tlustochům. Třicetišesti hodinové cestování k protinožcům určitě momentální kondici nepodpořilo.

Letiště v Hobartu

5.2. Odjíždíme ráno ze Zlína a ještě se musíme stavět v Praze ve WNI a vyřídit nějaké formality a hlavně odevzdat závěrečnou fakturu za akvizici. Na letišti obvyklá debata nad váhou kol a zavazadly a proti předpokladu Jirka doplácí za oba patnáct tisíc. Let do Dubaje jsme si ugradly do business třídy. Neobvyklý luxus se dal vydržet a Jirka se trochu opil a byl zase extrémně upřímný. Z Dubaje jsme pak už letěli s normálními lidmi. Strávili jsme v letadle, které mezi přistálo v Kuala Lumpur, přes šestnáct hodin. Málo místa, vedle mne seděla tlustá, škaredá a nevonící Němka, která navíc byla háklivá na jakýkoliv dotyk. Snažil jsem se střídat spánek se sledováním anglických filmů, kterým pořádně nerozumím. V Melbourne jsme si museli vyzvednout a znovu checknout zavazadla. Bylo nad ránem, všechny obchody zavřeny. Zachránilo nás jediné otevřené občerstvení Subway.

Letiště v **Hobartu** je velikosti brněnského letiště. Už z letadla vypadala krajina podezřele členitá. Bohužel hotel v Habartu byl dostupný až od dvou hodin a my jsme přijeli už v devět ráno. Následovala bohatá snídaně ve městě a nákup zapomenutého tachometru. Jsem sklerotik, zapomněl jsem tachometr, ručník a navíc jako totálním začátečník si prořezal přední plášť i duši při rozbalování bedny s kolem.

Přípravy na cestu

Byli jsme totálně hotoví a oba usnuli v Tasmánském hlavním městě Hobart v parku na zemi. Odpoledne následoval už v hotelu řádný spánek. Vzbudil nás telefon od ředitele školy, Honza zase něco zkoušel. Večer jsme poprvé navštívili místní ulici Salamanca blízko přístavu, kde je povícero restaurací. Oba, asi ze strachu co nás čeká jsme začali dietou - Cesar salát. Byl pátek, hodně lidí a nás zaujala především spousta přiopilých Australanek.

Hobart - hlavní město Tasmánie

8.2. Hobart - Dunalley 79,5 km a přes 1000 m převýšení. Ráno jsme se krásně nasnídali a kolem deváté vyrazili již podruhé do místního cyklo shopu. Sotva jsem tam dojel na provizorně opraveném prořízlém plášti. Koupil jsem nový, úplně stejný, vyměnil ho a vyrazili jsme. Prvních 10 km po příměstské cyklostezce za absolutního azuru a teplotě přes 30 stupňů. Na dvacátém kilometru první asi pětikilometrové stoupání s převýšením skoro 250 metrů. První test a zvládl jsem ho docela dobře. Jel jsem si sice svým tempem a pomaleji než Jirka, ale jel. Po čtrnácti dnech kašlání a polehávání docela dobré. Po sjezdu z kopce na třicátém kilometru první přestávka v malebném městečku Richmond v místní samoobsluze. Už si o přestávkách nedáváme pivo jako dřív a víme proč. Hned za městečkem další stoupání a docela prudké. Poprvé jsem jel na Kašpárka a ne naposledy. Postupně se přibližujeme zpět k malebným mořským zátokám a projíždíme místními osadami. Malé dřevěné domky, všude kolem žlutá tráva a cesta pořád krátký kopec nahoru a krátký dolů, přesně jak to nemám rád. Další zastávku jsme si stanovili na šedesátý kilometr. Jenom že tam už nic nebylo, žádná možnost občerstvení. Jenom domky a mezi nimi chodníky na pláž. I ty domky ubývaly až jsme najednou jeli zase do kopce a už ani ne po asfaltce, ale po prašné cestě.

Cestou do Dunalley

Navíc se přidal "francouzský" (narážka na loňskou dřinu Marseille - Barcelona) protivítr. Žízeň a chvílemi teplota přes 39 stupňů. Troška utrpení, kvůli kterému určitě stojí jet na druhý konec světa. Dunalley se objevilo za posledním kopcem. Pár domů. Zastavili jsme hned u prvního, kde prodávali ryby a pití. Začali jsme hledat ubytování. Podle pana rybáře zde žádné není. Pak se nás ujal nějaký australský pár a doporučil nám ubytování na statku, pouhých 10 minut cesty, ale autem. To klidně může být 15-20 km a na to už jsme morálně ani fyzicky neměli. Po doptávání v místním obchůdku a různých lidí naše beznaděj vyústila v koupi dvou stanů (za 25 AD) na benzince a návrat k místní jediné velké budově, zvoucí se Hotel. Hotel to byl, ale bez ubytování. Za hotelem však byla velká žlutá louka s pár campery. Rozvinuli jsme stan, trošku se umyli na hospodské toaletě a šli na večeři. Oba jsme si dali salát a oba jsme snědli sotva třetinu. Asi scvrklý žaludek, trochu úpal a totální únava, třeba tady i zhubneme... V sedm večer jsem zalezl do stanu a vydržel nevylézt až do pěti do rána. Ve spacáku bylo krásně horko a pravidelně jsem střídal tři pozice. Trošku to na holé zemi tlačilo. Deníček píšu za rozednění druhý den. Pořád fučí, přes noc pršelo a je zamračeno. Dnes nás čeká snad max. 70 km a cestou shánění ubytování.

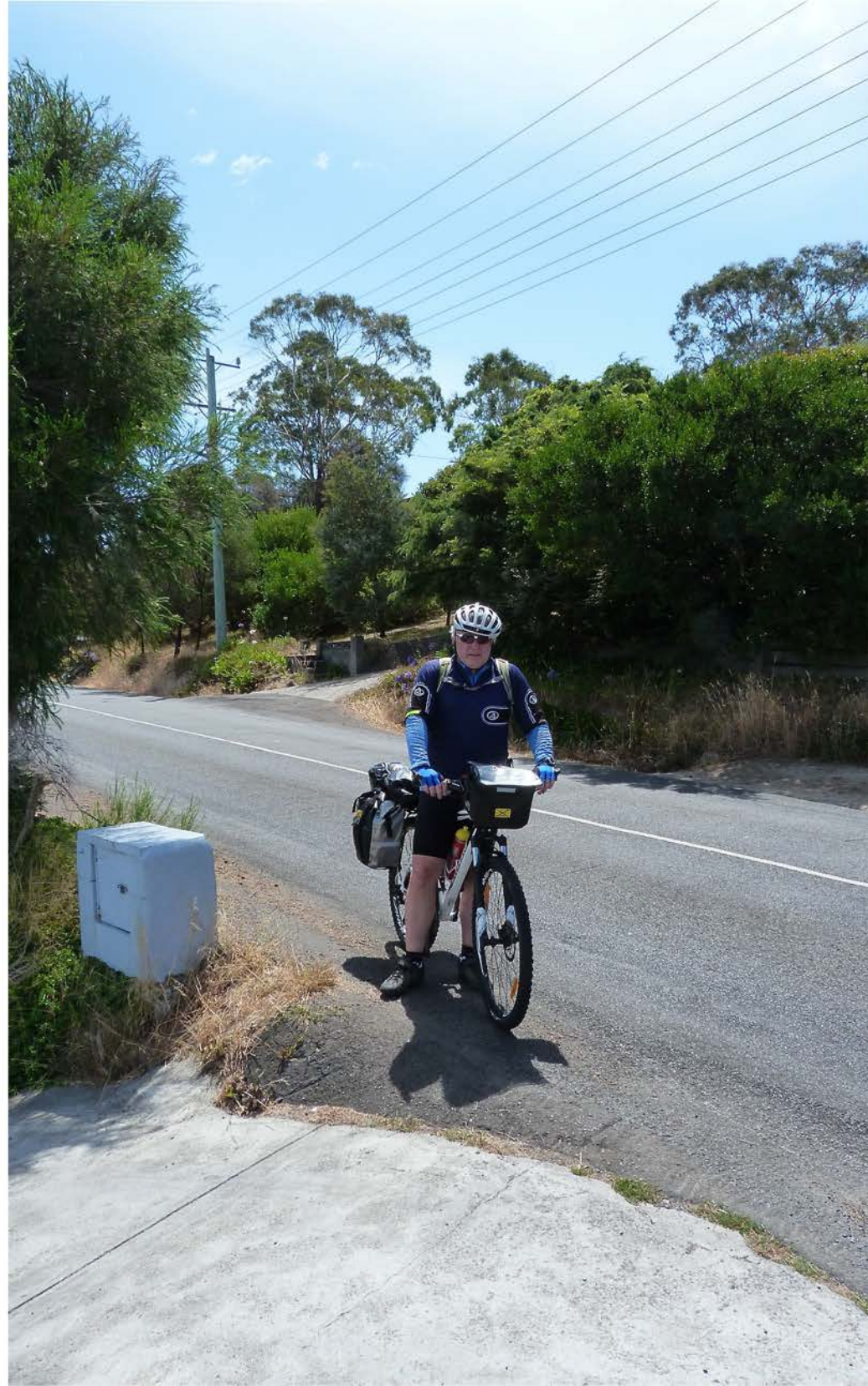

Exkluzivní ubytování v Dunally

9.2. Do Orfordu. 51 km a 1100 m převýšení. Docela drsná etapa. Ne že by jsme po stanování úplně byli v pohodě, trochu otláčení. Ranní snídane v místní pekárně to trochu zpravila. Teď ležím ve vytoužené posteli v romantickém a starodávnm B&B a venku zuří vichřice. Prvních deset kilometrů bylo nahoru dolů, více nahoru, ale po asfaltu. Pak jsme zahruli do místních kopečků a začalo sado maso. Asfalt zmizel záhy. Jedno stoupání střídalo druhé. Vyšplhali jsme několikrát přes 300 metrů pěkně prudkými stoupáními. Převod - Kašpárek byl v permanenci každou chvilku. Do toho teplota až k 38 stupňům a chvílemi silný protivítr. Průměr jsme neměl ani 10 kilometrů za hodinu. Moc jsme se těšili na klesání. Bylo taky prudké, takže krátké. Cestou jsme potkali jednoho přejetého a jednoho malého živého hada. Jinak krásné lesy a občas výhled na moře. Jakmile jsme začali sjíždět, začala stoupat teplota. Do cíle jsme to měli už jenom 12 km, ale na teploměru bylo 45 stupňů. Trošku jsme se lekli, co by to mohlo s námi udělat. Zastavili jsme u prvního domku kousek od moře a moc hodní lidé nás nechali sedět asi hodinu a půl na verandě chatky ve stínu a průběžné nás zásobovali vodou. Obvyklá konverzace odkud jsme atd.. Dost mi dělá problém jejich přízvuk a i Jirka říkal, že má taky problém.

I v horku jezdím s dlouhým rukávem

Závěrečných 12 km měla být pohoda, nebyla. Tři ne dlouhá, ale prudká stoupání, teploty přes čtyřicet a ukrutný nárazový protivítr. Některé kopce jsem raději docházel pěšky, hrozilo, že mne vítr sundá z kola. Poslední tři kilometry byly z kopce. Šlapali jsme jak o život a někdy to vytáhli z kopce i na rychlost 10 km za hodinu. Vichřice zesílila a teplota klesla na 26 stupňů. Naštěstí hned první ubytování bylo volné. Sprcha, postel, pití, pohoda. Bydlíme v jednom z nejstarších domů ve městě, s typickým kameným komínem, který začíná mohutným krbem. Velmi malebné a romantické.

Malebné, ale studené moře

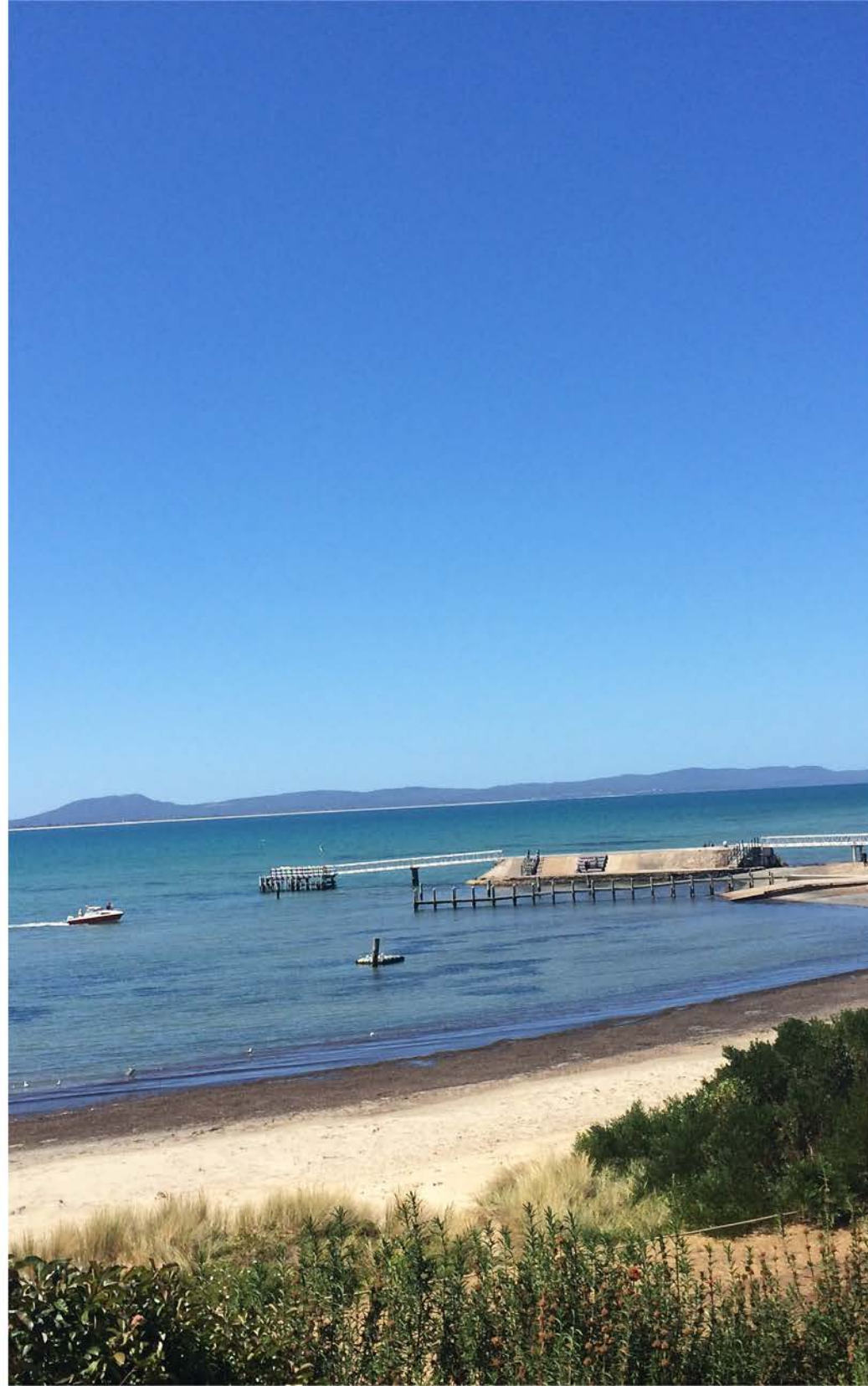
10.2. 103 km a skoro 900 metrů převýšení "rovinka" **do Bichena**. V Bichenu máme krásně ubytování v chatce u mořského zálivu a to je odměnou za dnešní dřinu. Trochu Jirku nestihám a to je lehce demoralizující. Nebyli jsme dnes výš než 250 metrů nad mořem, ale jinak pořád nahoru a dolů. Navíc se proti nám lehce obrátil vítr, takže to dolů taky vždy samo nejelo. V půlce jsme měl přestávku na César salát ve Swansee opět u mořské zátoky s výhledem na Devitimílovou pláž. Městečko, kde bydlíme je asi tak velké jako náměstí ve Štípě s jednou otřesnou hospodou. Fisch basket byl docela dobrý, ale asi ne moc zdravý, vše smažené. Obchod zavřený, další dvě hospody zavřené, konec světa, ale pěkný výhled z chatky to napravuje.

Při sjezdu z dnes jediného signifikantního kopce se náhlé mezi spoustou žluté trávy objevila zeleň - krásně vinice. Kromě toho, že pořád jedeme kolem moře je to tady taková Vysočina včetně přírodních rybníků - jezírek. Řeky jsou, ale většinou vyschlé. Ještě jsem se zapomněl přiznat ke zmrzlině 10 km před cílem. Původně cedule hlásala bery shop, tak jsme si mysleli, že v zcela osamělém domku koupíme třeba borůvky. Paní se na dotaz skoro urazila, ale měla jahodové víno. Do toho jsme nešli, zmrzlina neuškodila.

Swansee

11.2. 76 km a zase 600 metrů převýšení po rovině **do St.Helen**. Na levo les na pravo les, občas přejetý klokan. Chvilku z kopečka a chvilku do kopečka. Moc mi to nejelo. Na padesátém kilometru jsem lehce přifoukl zadní gumu a hned to jelo lépe. Jirka strávil deset kilometrů povídáním s nějakým australským cyklistou, co nás dojel. Jede sám a rád si povídá s cyklisty. To byl u Jirky na správné adrese. Pořád jsme jeli kolem moře a chvilkami ho i viděli. Občas nějaké osamocené stavení a dokonce i vinice.

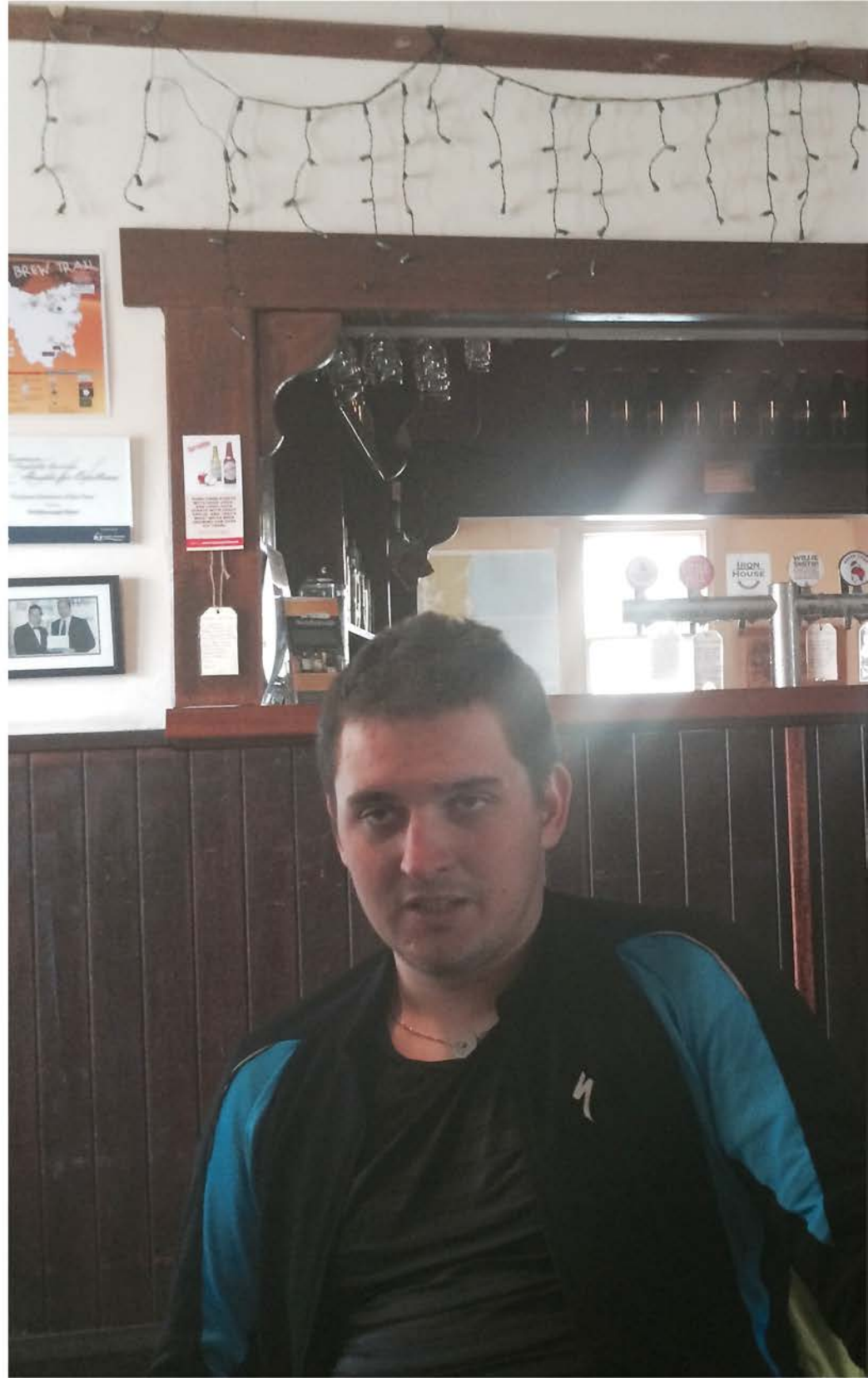
Ted už se válíme na motelu po večeri u Číňana a jednom pivku. U pokoje bazén, ale tam se nám nechce. Zítra nás konečně čekají pořádné kopečky a hory, tak musíme odpočívat.

Diskutujeme ve Weldborouht

12.2. 44 km a 900 metrů převýšení do **Weldborough**. Dnešní délku etapy jasně navigovala možnost ubytování. Zahnuli jsme od pobřeží do místních kopečků a jediné ubytování, co šlo široko daleko dopředu zajistit je Weldborough. Historicky hotýlek ve kterém bydlíme je jeden ze dvou domů v obci. Skromný, starý, krásný. Něco málo přes čtyřicet kilometrů nám zabralo pět hodin. Ráno jsem stihnul krátkou koupel v bazénku hotelu a pak zapečený kroasan se šunkou a sýrem na snídani. Vyrazili jsme po desáté s vědomím, že dnes to nebude dlouhé, ale intenzivní. Prvních sto výškových metrů jsme vystoupali hned za St.Helen. Pak to bylo dalších patnáct kilometrů tradičně nahoru dolů. Uprostřed lesa jsme zastavili v gift shopu a měli tam úplně ty samé bumerangy, co máme doma nad dveřmi, ale z Austrálie. Na dvacátém kilometrů poslední benzinka, kde měli něco jako bílou čokoládu, čokoláda to nebyla, ale chutnalo to jako čokoláda a bylo to prý pravé tasmanické.

No a pak to začalo. Kopec s 500 metrovým převýšením a brutálně prudkým začátkem. Měl jsem co dělat, abych utáhl Kašpárka. Za prvních dvacet minut jsem odpočíval třikrát. Pak se sklon trochu zmenšil a už stačilo odpočívat každou čtvrt hodinu. Jel jsem nahoru hodinu čtyřicet minut - půlka Grossglockneru.

Všechny dva domy ve Weldborough

Les se postupně začal měnit na prales, chvilka absolutní klid, z lesa ani hláska. Poslední třetina byla něco, jako když vyjedete z Křivokláta na Požáry. Zemědělská krajina s balíky slámy. Na vrcholku mne minimálně dvacet minut čekal Jirka a do hotelu už to bylo jenom z kopce. Kromě pěkných dvou hodin tělocviku si s dneškem spojíme spoustu much. Otravovali celou dobu. Teď sedíme s Jirkou v hotelu in the middle of nowhere a filozofujeme na téma objektové programování. Jirka stále usilovně plánuje další trasu a ubytování, mne je to tak nějak šuma fuk, má moji důvěru. Není tu signál, no contact no troubles.

14.2. Bridport a dnes nešlapu, ale valím se v posteli. Jirka vedle mne a hledí na nějaký seriál. Včera, když už mi připadalo 10 km obrovská vzdálenost jsem zavelel den volna. Včerejší etapa vedla z kopce z hor k moři. Byli jsme ve výšce 400 metrů a než jsme k moři sjeli 1300 metrů jsme sestoupali a 900 nastoupali. Celkem jsme nahoru a dolů ujeli 78 km. Do dnes máme najeto 420 km a průměrně jedeme 5 hodin. když k tomu připočteme přestávky, tak máme většinou od půl desáté do půl páté co dělat. Včera jsme měli první přestávku v hornickém městečku Derby a druhou 20 km od moře ve Scottsdale. V tom prvním byla horká čokoláda a v tom druhém dobrá rybka. Než jsem tam dojel přes tu spoustu kopců a kopečků, tak jsem toho měl plné zuby. Masakr byl příjezd do města Scottsdale, bylo na dohled, jenom stačil sjet jeden křivoklátský kopec a pak ho zase vyjet. Opravdu tady není nikde rovina. Buď jedeš z kopce nebo do kopce a někdy ani nevím jestli je to tak či onak. Neustále přehazování a hledání správného převodu. Nohy mi jedou přesně podle toho v jaké kondici jsem odjížděl. To znamená, že nejedou. Jirkovi nestačím a každou chvíli na mne musí čekat. Průměr 14,2 na včerejší etapě taky nic moc. Z kopce nešlapu, raději pomalu, ale ať to jede samo. Počasí je příznivé mezi dvaceti a třiceti stupni většinou pod mrakem. Doufám, že si dnes odpočinu a bude to lehčí

Sever a západ Tasmánie je zelenější

Tasmánii jsme už přejeli z jihu na sever, teď nabereme kurz zpět. Původně plánovanou trasu zkrátíme, nedá se stihnout. V nejméně obydlené oblasti v horách už máme zajištěno i ubytování. Bridport je malé, jako obvykle, přímořské městečko se dvěma restauracemi a tak pěti obchody. Je tu krásna a úplně prázdná pláž a v moři by se asi dalo i koupat. To však raději že zdravotních důvodu nebudu pokoušet. Zatím jsem se vždy nachladil při podobných pokusech. Včera jsme si dali báječné carry na večeři a pak v posteli u Revivelu lahev dobrého místního vína. Ráno ovocná snídaně s medem. Taký dobrá kombinace. Je tu pěkné draho. Večere vyjde na 100 australských dolarů. Také je tu absolutní klid, auta skoro nejezdí, lidí minimum, jenom přejetých zvířat je tu trochu moc. Příliš se to neliší od Zélandu. Včera podepsali, až na jednoho, všichni mí bývalí zaměstnanci smlouvu s WNI a přišla druhá splátka. Teoreticky jsem volný jak ten pták, prakticky pořád něco s Petrem, Luckou a dnes i Radkem, který pro změnu dlí v Los Angeles, řeším. Není to však žádná hrůza. Mám spoustu času si uspořádat myšlenky a má budoucnost se mi již nezdá tak frustrující a věřím, že budu mít o zábavu postaráno. Hlavně mám radost, že Evča si buduje a vybuduje svou ordinaci.

Cestou do Jirkova města

15.2. Jirkovo město resp. **George Town**. Pouze 57 km a 550 metrů převýšení. Konečně to byla má milovaná cyklistika. Ze začátku nám foukalo do zad, kopečky mne bavily, ale Jirkovi jsem stejně nestačil. Nemusel však už čekat, z kopce jsem ho vždycky dohnal. Jedeme dvě krátké etapy kvůli ubytování v horách, které se nám podařilo domluvit na pondělí a úterý. Zvolili jsme kratší trasu zpět více středem ostrova. Na té původně plánované by šlo spát jenom ve stanu a to se nám nechce. Den odpočinku, povalování a koukaní na filmy mi pomohl. Dnes mne to bavilo a hlavně už nějaké to kilo je dole a to se pak jede hned líp. Dnes jsme jeli celý den lesem a zemědělskou krajinou. Cestou jeden dům, jeden obchod rovná se Pipers River na 31. km. Koupili jsme si tam repelent, dnes děsně otravovali mouchy. Po dojezdovém pivu máme spoustu času na zevlovaní a večeri u Číňana.

Tamar river

16.2. Launceston druhé největší město v Tasmanii. Etapa měla 61 km a 550 m převýšení. Dnešní prvoplánově nenáročná etapa byla od začátku proti větru. Hned na prvních dvaceti kilometrech byly dvě delší stoupání, pak jsme přešli přes Batman bridge na druhou stranu Tamar river a dál se posouvali podél široké řeky - zátoky. Docela malebné pohledy, krátká stoupání a klesání a na 35 km přestávka u místního obchůdku. Pravděpodobně si zde dávali dostaveníčko místní harlejáři. S jedním krásným kouskem přijel extrémně nabašený mladík. Popíjejíce jahodové mléko jsme obdivovali jeho motorku. Jirkovi v tomto terénu absolutně nestačím, aspoň má čas na fotografování. Před Launcestonem jsme chvíli jeli po místní ne příliš frekventované dálnici a chvíli po cyklo stezce. Posledních 14 km jsem se Jirky udržel. Bydlíme v hotelu Tasmania Inn, tentokrát s koupelnou na pokoji, ale nic moc za 70 babek. Včera jsme bydleli v krásném apartmá s dvěma místnostmi, ale za 180 AD. Dnes má Evča narozeniny - 25. Na její počest jsme si zašli přes ulici na výbornou indickou večeři a láhev dobrého tasamánského vína.

Luxus v horách

17.2. Golden Valley in the middle of nowhere po 56 km a 700 m převýšení. Pohodová a krátká etapa. Trošku dramatictější byla noc. Těsně po půlnoci volal Honzíček, že chce jít ven a maminka ho nechce pustit. Pár výchovných proklamací a pokoušel jsem se usnout. Šlo to blbě, zcela nečekaně mne začala bolet pravá kyčel. Asi blbá postel. Převaloval jsem se až do rána. Buď jsem to rozšlapal nebo zabral aulin, už je to opět ok. Ráno po snídani v café na benzince, kde nám nesmírně ochotná a příjemná slečna naservírovala chees cake s čokoládou, jsme vyrazili. Lekli jsme se gigantího živého pavouka na vedlejším autě na křižovatce. Následovala otravná jízda po místní dálnici od semaforu k semaforu a pak hned pro změnu stopadesátimetrové stoupání v odstavném pruhu po dálnici. Provoz žádný velký, ale i tak to není nic extra, jet pořád rovně do kopce. Naštěstí jsme za chvíli zahnuli na boční silnici. Pohybovali jsme se pořád ve výšce kolem dvě stě metrů nad mořem a dalších dvacet kilometrů až do vesnice Westbury byla pohoda. Lehce nahoru, lehce dolů, rovinka, žádný vítr. Podmínky na jaké jsme zvyklí z Evropy. Cestou dvě liduprázdné vesnice s typickou místní architekturou. Jednopodlažní dřevěné domy obložené cihlovými pásky. Některé moc pěkné. Ve Westbury jsme dali po dvou a půl hodinách úzdu přestávku na kávu a pití

Westbury a další pěkné domky

Posléze jsme odehnuli na ještě vedlejší silnici a pomalu stoupali zemědělskou krajinou a hustým lesem směrem k hoře Quamby Bluff do Golden Valley pod ní. Vyškrábali jsme se až nad 400 metrů nad mořem do kempu kde kromě pěkných koupelen nikdo a nic není. Náhle se objevilo auto s nějakou paní, ta nám dala klíček od karavanu a prodala párky, hamburgery, chleba, mléko a džus. Pořád se smála a běhala (moje vrstevnice). Měli jsme ubytování domluveno naštěstí dopředu. Jirka pak ukecal jednoho kempujícího ať nám zajede do patnáct kilometrů vzdáleného města a koupí šestku piv. Uvidíme jak to dopadne. Jdeme vařit, mám děsný hlad.

Nejdelší stoupání naší cesty

18.2. Čtyři živé klokany jsme dnes viděli, konečně. **Bronte Park** po 80 km a asi sedmi hodinách v sedle. Průměr ani ne dvanáct km za hodinu. Vysvětlení je jednoduché. Začali jsme ve 400 metrech nad mořem a po třech hodinách jsem se vyškrabali do 1240 metrů nad mořem. Když jsme asi na 700 metrech nad mořem potkali cyklistu jedoucího dolů a on říkal, že jsme v půlce kopce, mysleli jsme, že se spletl. Nespletl. Jirkovi jsem absolutně nestačil a Kašpárek byl v permanenci každou chvíli. Kopec byl chvílema dost prudký a jednu chvíli měl problém se rozjet i mne předjíždějící truck. Závěr byl impozantní, vyškrábali jsme se až na hřeben kopce, který byl zespodu skála, kam nám připadalo nesmyslné jet. Podobné scénérie jako na Korsice. Za vrcholem se krajina změnila. Připomínala Aljašskou tundru včetně jezera na vrcholku. Dalších 30 km jsme jeli kolem velkého jezera po náhorní planině ve výšce přes 1000 metrů. Jenom cesta byla polní, bez asfaltu. Z počátku lesem mezi rybářskými osadami s děsnými často plechovými domy. Druhá půlka byla otevřenou tundrou. Naštěstí lehce foukalo do zad, tak jsme jeli jako drahá. Na padesátém kilometru jsme konečně narazili na civilizaci, benzinku a obchod v osadě Miena. Hlad už jsme měli a vody už též moc ne. Počasí pořád kolem dvaceti stupňů a zamračeno. Chvilka

Nejvyšší bod naší trasy 1240 metrů nad mořem

Po občerstvení následovalo dalších skoro třicet kilometrů po prašné cestě, chvíli nahoru chvíli dolů, ale víc dolů. Skončili jsme asi na 650 metrech nad mořem. Les, prales o hodně zelenější než na východě ostrova. Provoz nula. Největší překvapení dva klokani přes cestu zprava doleva a pak zleva doprava. Asi jiná dvojice, ale vypadalo to, že se chtěli ukázat dvakrát. Bydlíme v rezortu uprostřed ničeho co vypadá jak motel na Aljašce. Krb hoří krásně, salát na večeři super, dojezdové pivo též a i ani víno nemají Tasmánci špatné. Však také jeden z nejvyhlášenějších místních vinařů je Čech.

Rok a půl jsem nejel do pořádného kopce, nebyla to tentokrát žádná rychlost, ale vyjel jsem a vydržel šlapat sedm hodin. Nejsem pyšný na svůj výkon ve srovnání s Jirkou, ale už mne cyklistika zase hrozně baví.

Vodní elektrárna v pralese

19.2. Hamilton Jirkův GPS tachometr naměřil 83 km můj GPS tachometr 80,4 km, ale určitě jsme při sjíždění z hor nastoupali skoro kilometr (pro představu 12 Křivoklátských kopců nebo tak šest Kudlovů). Ráno jsme se probudili do mlhy a pěkné zimy, bylo čtrnáct stupňů. Po snídani v místním general store, kde měli spoustu vybavení na rybaření a skoro žádné jídlo jsme po půl desáté vyrazili. Prvních dvacet kilometrů kolem jezer nebo pralesem se lehce vlnilo, docela pohoda. Jenom mlha a zima. Měl jsem na sobě čtyři vrstvy. Husté těžké mraky nízko a každou chvíli vypadalo že začne pršet. Prakticky žádný provoz. Pak jsme z ničeho nic spadli z cca 700 metrů nad mořem o tři sta metrů níž k vodní elektrárně. No a pak jsme si to samé zase na druhou stranu vyšlapali. Běžný sklon kolem deseti stupňů. Jirka mne nečekal na jediné křižovatce na dnešní cestě, ale naštěstí jsem zahrnul správně směr vesnice Tarraleah. Výstavní vesnička s obchodem a kavárnou. Vyměnili jsme mokré oblečení za suché (pouze spodní vrstvu) a vyrazili opět nahoru a dolů vlhkým a hustým pralesem. Konečně dlouhé klesání, které se plynule změnilo v další šestikilometrové stoupání. Na konec jsme se dočkali krásného sjezdu s pár proti kopečky do vesnice Ouse.

Konečně dlouhý sjezd, teplo, pohoda, super cyklistika

Vyjeli jsme z lesa zpět do žluté krajiny a okamžitě teplota stoupla o deset stupňů. Do cíle nám chybělo už jenom 18 km a tak jsme si dali v místním obchůdku občerstvení fish and chips. Chips nám z dietních důvodů nejely a tudíž jich spousta zůstalo. Podobně jsem dopadl večer. Dal jsem si hot and spicy zeleninu a zase byla smažená. V obchůdku jsme narazili na pár cyklistů, staršího pána a Asiatku asi o něco mladší než já. Hned jsme si začali vyměňovat zážitky. Kromě toho jsme se u obchodu potkali s dvěma českými páry jedoucími kolem Tasmánie jako my. Jenom jeli autem a dohromady to byli čtyři kluci. Posledních necelých dvacet kilometrů pohoda, rovinka, žádný vítr, teploučko. Ubytování jsme sehnali v pravděpodobně jediné větší budově ve městě, ve starobylém hotelu Hamilton Inn. Večeři jsme strávili příjemným povídáním s již zmíněným párem cyklistů. Žijí v Itálii a vyrábějí olivový olej, pán je Angličan, paní je ze Singapuru a zimu tráví ježděním na kole. Dali nám pár bezva tipů na cyklistiku jako je Vietnam, Laos, Thajsko a podobné destinace. Pokusím se nabídnout podobný životní styl Evě, ale jsem pesimista. Za tuto cestu už jsme potkali pár cyklistů s kterými hlavně Jirka dal řeč. Minulý týden už o otcovi a synovi jedoucím na kole věděli všichni protijedoucí cyklisti.

Prales na západní straně ostrova

Další zajímavostí dnešního dne byla soustava kanálů a potrubí, kterými se zde vyměňuje voda mezi jezery za účelem následné výroby elektřiny. Jirkovi sice nestačím, ale formu už cítím. Napadá mne spousta předsevzetí, co udělat, abych se zase nedostal do takové psychické a fyzické nepohody v jaké jsem sem přijel. Stačí týden trpět jak pes, den si odpočinout a je to. Rázem je cyklistika zábava a dá se ujet spousta kilometrů i v těžkých podmínkách. A věřte ty jsou tady asi nejtěžší, co jsme na našich cyklo-expedicích s Jirkou zažili.

Cykloexpedice s manželkou, pro mne
nesplnitelný sen

20.2. Necelých 80 km do Hobartu. Vyrazili jsme opět téměř na minutu přesně v půl desáté. Hned za Hamiltonem nás čekalo půl hodinové šestikilometrové stoupání v pěkném teplém počasí. Pak jsme se vezli přes deset kilometrů z kopečka s větrem v zádech. Cyklistika je opravdu pohodový sport. Kromě pár bžuchů (náš rodinný název pro malý kopec) nás na třicátém kilometru překvapilo na výšku stometrové pěkně prudké stoupání a pak zase pohodička z kopce. Po krátké přestávce v půlce cesty v New Norfolgu a již tradičním studeném jahodovém mléku pokračujeme směr Hobart. Rovinka a vítr v zádech. Jenom jsem byl lehce nervózní z toho, že mi umřel telefon se spoustou fotek. Naštěstí byl jen vybitý. Dvacet kilometrů před cílem jsme odehnuli na vedlejší silnici z hlavní, kde už sílil provoz a pak pokračovali po cyklo stezce, na které jsme před třinácti dny začínali.

Dojezd do Hobartu byl méně pompézní než do Paříže či San Francisca. Podali jsme si ruku, poděkovali, nechali se vyfotit u hospody na ulici Salamanca, kde jsme byli první večer, dali si závěrečné pivo a opět s César salátem. Jsme čím dál větší dietáři. Následuje krátká cesta do hotelu, který připomíná vězení, místo oken má skleněné tvárnice a zjištění, že zpět letíme už v pondělí, ne úterý jak jsme celou dobu počítali. Curry v indické restauraci přes ulici na večeři bylo super.

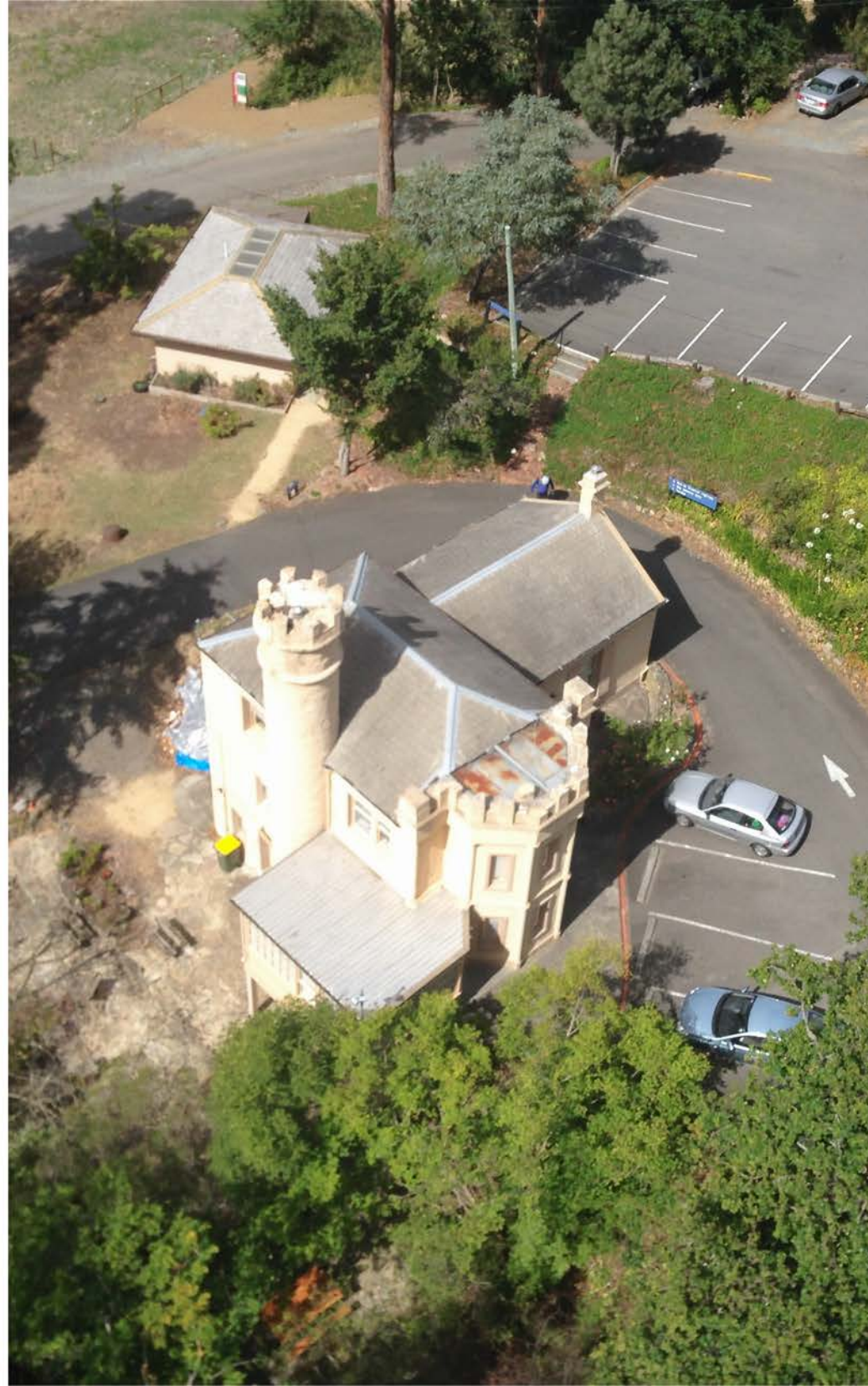

Dnes nás čekají nějaké nákupy a zajištění beden na převoz kol. Zítra si ještě vyjedeme na lehkou.

Poslední etapa

21.2. Bez tašek do městečka **Kettering** a zpět. 75 km a něco přes 1200 m převýšení. Vyjeli jsme po desáté a nejdříve jsme pěšky prokličkovali místní trh na náměstí Salamanca. Restaurace na Salamance jsou jednou z hlavních atrakcí Hobartu. Restaurace se v Tasmánii většinou výrazně liší zvyky od našich. Objednáte u baru, zaplatíte a pokud Vám objednávku hned nedají (třeba pivo), dostanete číslo a to si vystavíte na stolku. Obsluha vám pak objednávku donese. S díškem obsluha nepočítá. Další zvyk je, že často jsou v restauraci nachystané lahve vody se skleničkami, které jsou podobné těm, co vyráběli soudruzi z NDR a vody si můžete brát podle libosti. Dnes po dojezdu jsme si dali na Salamance pivo a po sprše a zabalení kol jsme zavítali pro změnu do thajského bistra. Curry s rýží, pohádka. Rýže s omáčkou si tady moc užívám.

Zpět k naší etapě. Zase kopečky a protivítr tam, zpět to bylo s větrem lepší. Jirka jede jako dráha. Pořád vrtí nohama rychleji než já, ale dřív jel o dva převody lehčí než já, teď jede o dva převody těžší. Výsledek je jasný, jede rychleji. Z městečka, kam jsme dnes jeli odjíždí trajekt na Bruny Island. Kromě Wine Beach je to jedna z hlavních atrakcí Tasmánie.

Jsme v cíli, krásný pocit opět to zažít s Jirkou

Podle prospektu pěkné zátoky a snad i delfíni. Než jsme si mohli dát salát a něco k pití, museli jsme přejet šest kopečků a pak jsme je museli přejet i zpět. Poslední byl tříkilometrový a makal jsem jak o život. Jirka čekal na hoře podle jeho slov dvě až tři minuty. Uspokojivý výkon. Při, na dlouhou dobu posledním pivu (dohodli jsme se s Jirkou, že dokud nebudu dědek, pivo a tvrdé nepijme), jsme spočítali že jsme najeli něco mezi **903-910 km** (naše GPS tachometry se liší) a nastoupali asi **11.500 výškových metrů**. Já jsem strávil na kole skoro **63 hodin**. Není to, co se délky trasy a průměrné rychlosti týče, žádný náš extra kousek. Uvážím-li však ty kopce (odpovídá to asi 75 x vyjet ze Zlína na Kudlov) a zdravotně, fyzicky i psychicky zbídačený stav, v jakém jsem sem přijel, jsem spokojen. S Jirkou jsme toho tentokrát za jízdy moc neprobrali. Do kopce jsem mu nestačil a z kopce jsem z bezpečnostních důvodů jezdil s odstupem a často i přibrzdňoval, abych ho díky své váhové převaze nedomáhl. Z prudkých kopců s taškami nerad jezdím rychle.

Jsem rád za další expedici s Jirkou a děkuji mu. Plány do budoucna máme, ale uvidíme, jak to bude s taťkou vypadat. V každém případě jsem rád, že letos mám expedici splněnou a už nás čekají jenom krátké akce typu Grossglockner, Valašská podkova a uvidíme co ještě vymyslíme

Hobart

Hobart a naše kola těsně před odjezdem

Cestou do Dunally

“Pohostinné” Dunally

Z Dunally do Orfordu

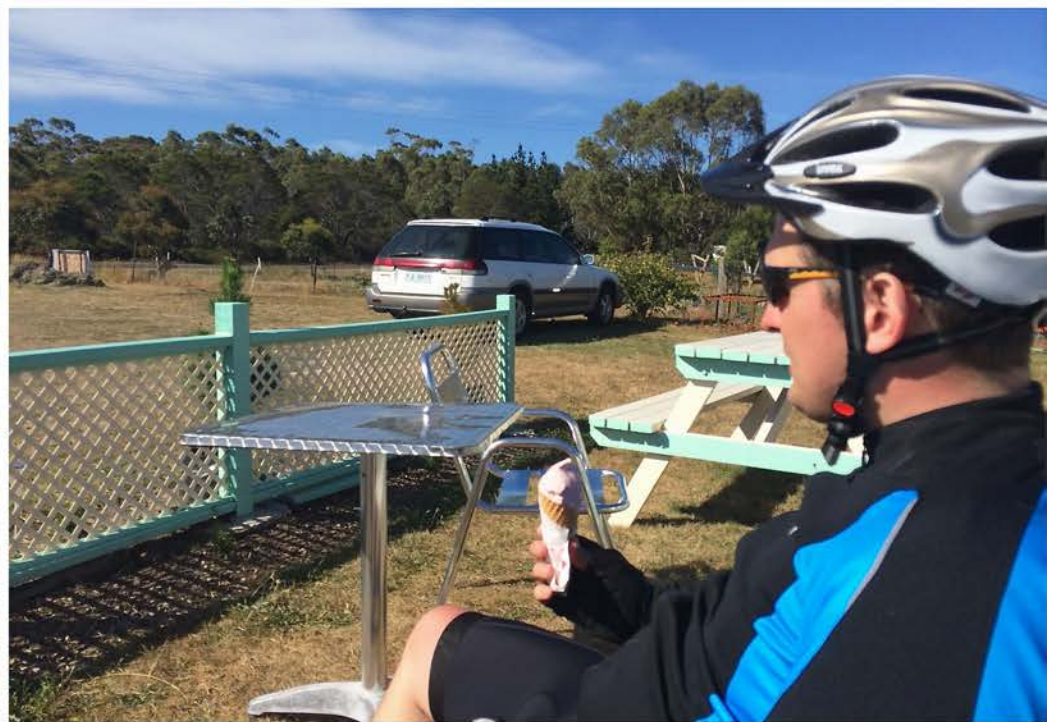
Ve 45 stupních nad nulou a chata, kde jsme se ukrývali před horkem

Malebné a historické ubytování v Orfordu

Jediná etapa přes 100 km do Bichena

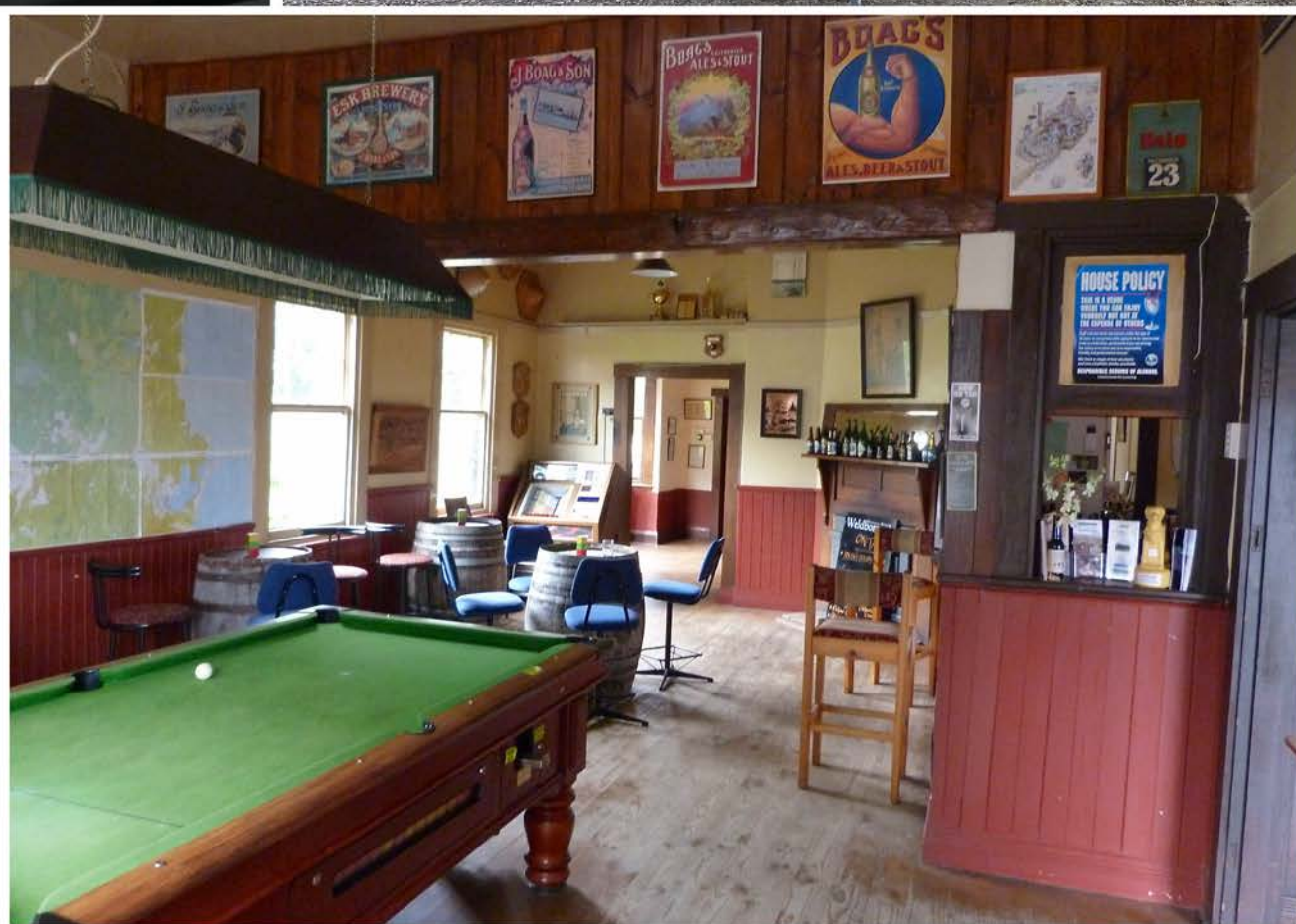
Technická improvizace, vinice a zmrzlina na závěr

Z Bichena do St. Helens a povídající si Jirka s australským kolegou cyklistou

Od moře do 600 metrů nad mořem

Weldborough - tady nás to bavilo

A tady jsem přikázal den odpočinku

Cestovatelská koláž

Jirkovo město

Cestou do Lancestonu

Lanceston a cestou do Golden Valley

Golden Valley - velká romantika a exkluzivní ubytování

Vzhůru do 1242 metrů nad mořem

Tasmánské Highlands, moc pěkný kus cesty a navíc nám foukalo do zad

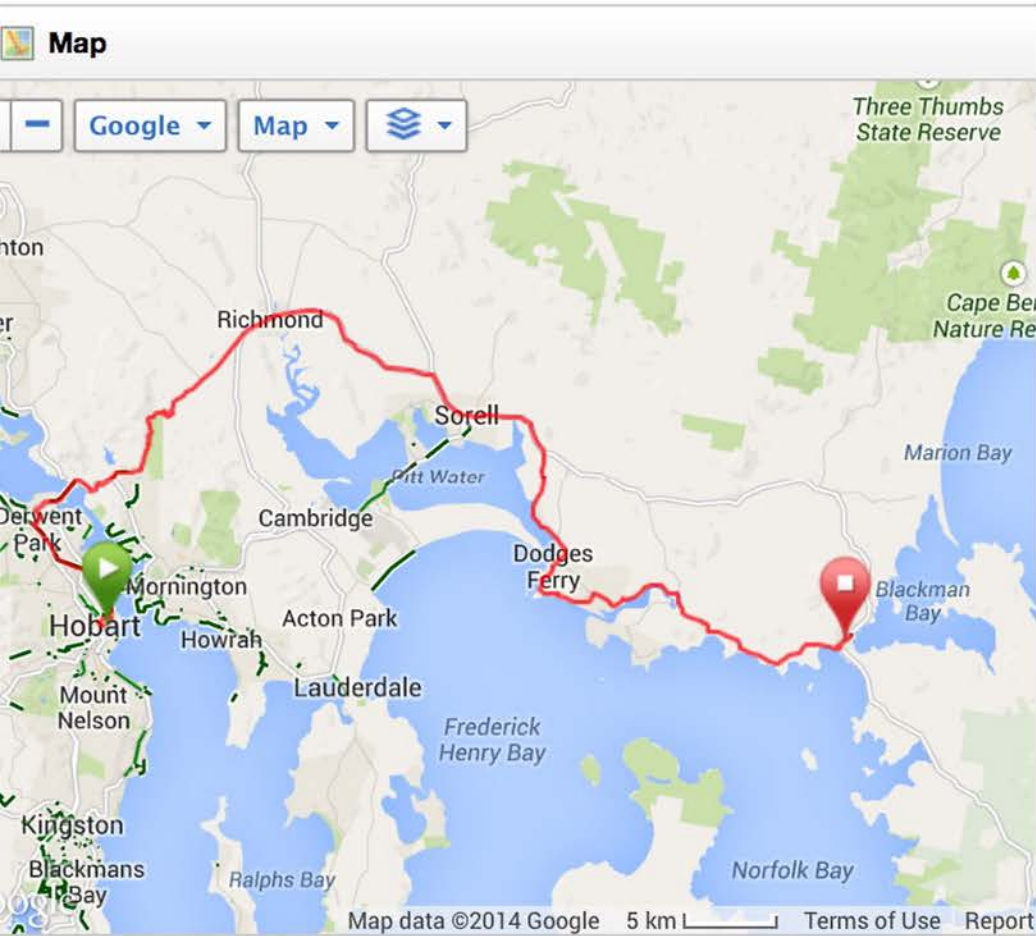
Jezero, prales a klokani (ty jsme nevyfotili)

Bronte park uprostřed ničeho, ale krásný klid a příroda

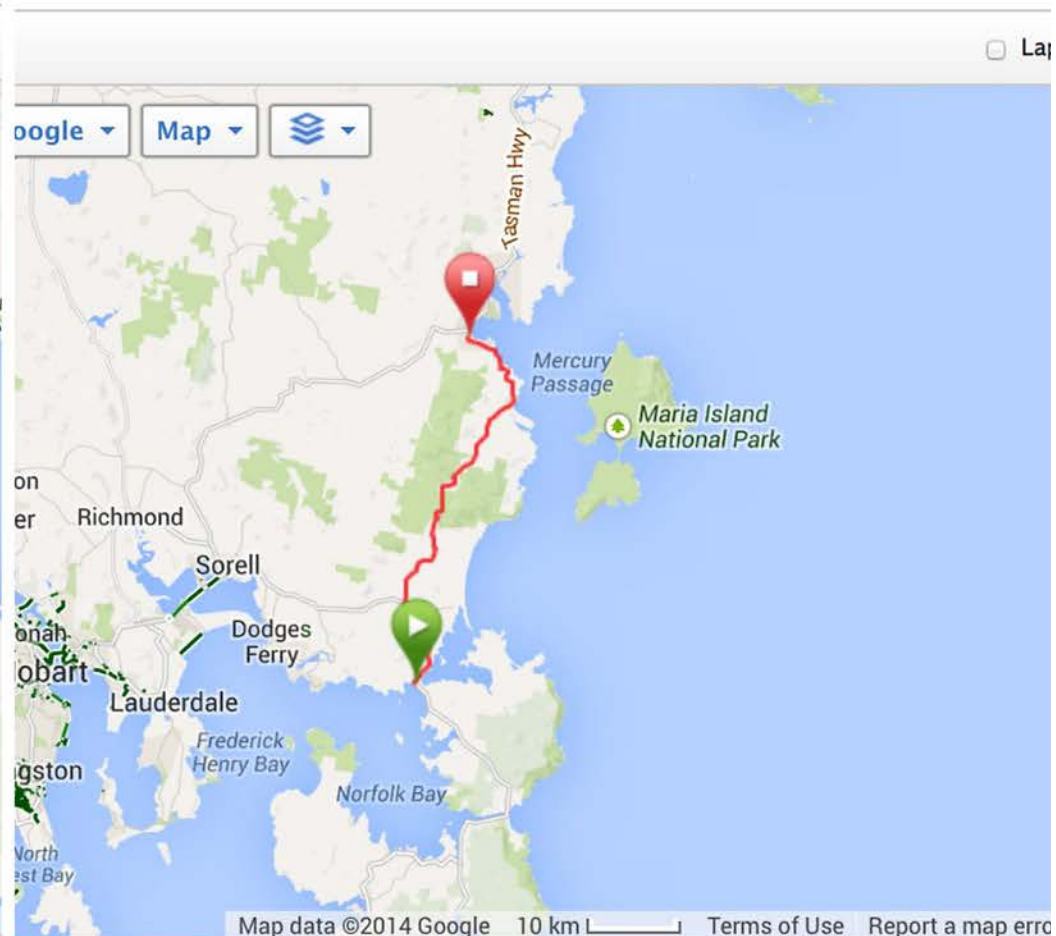
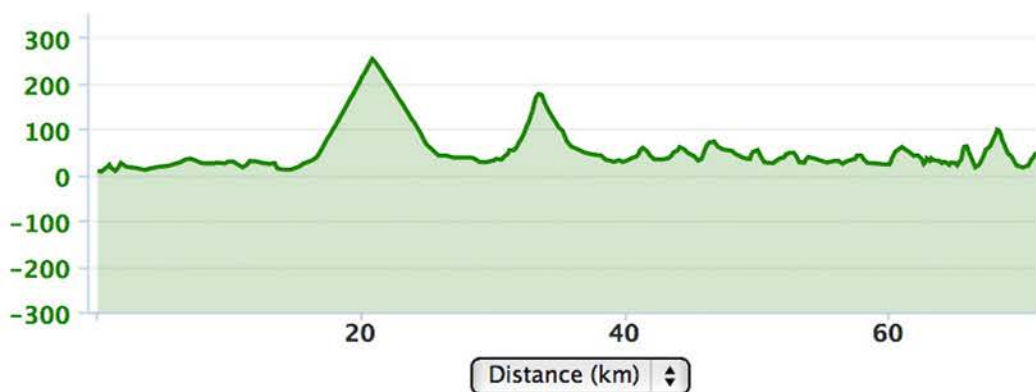
Hamilton, Hobart, pestrá kombinace

Charts

Timing

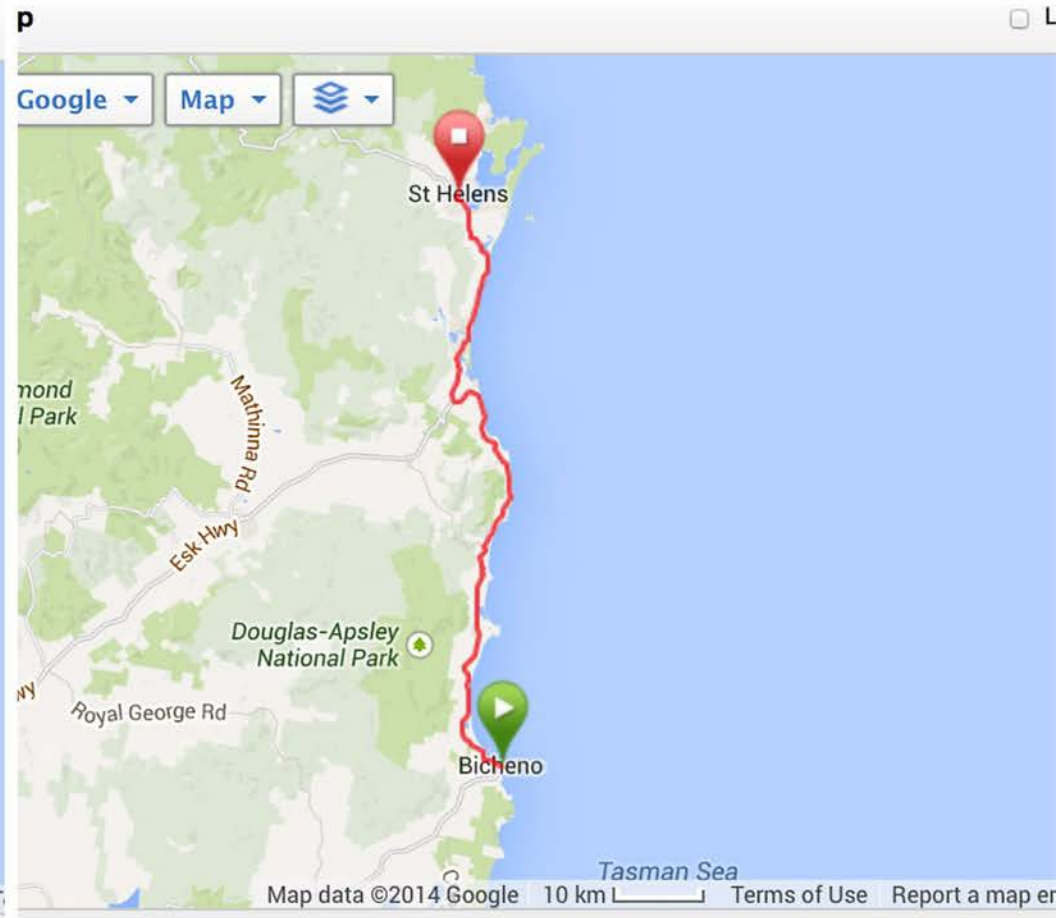
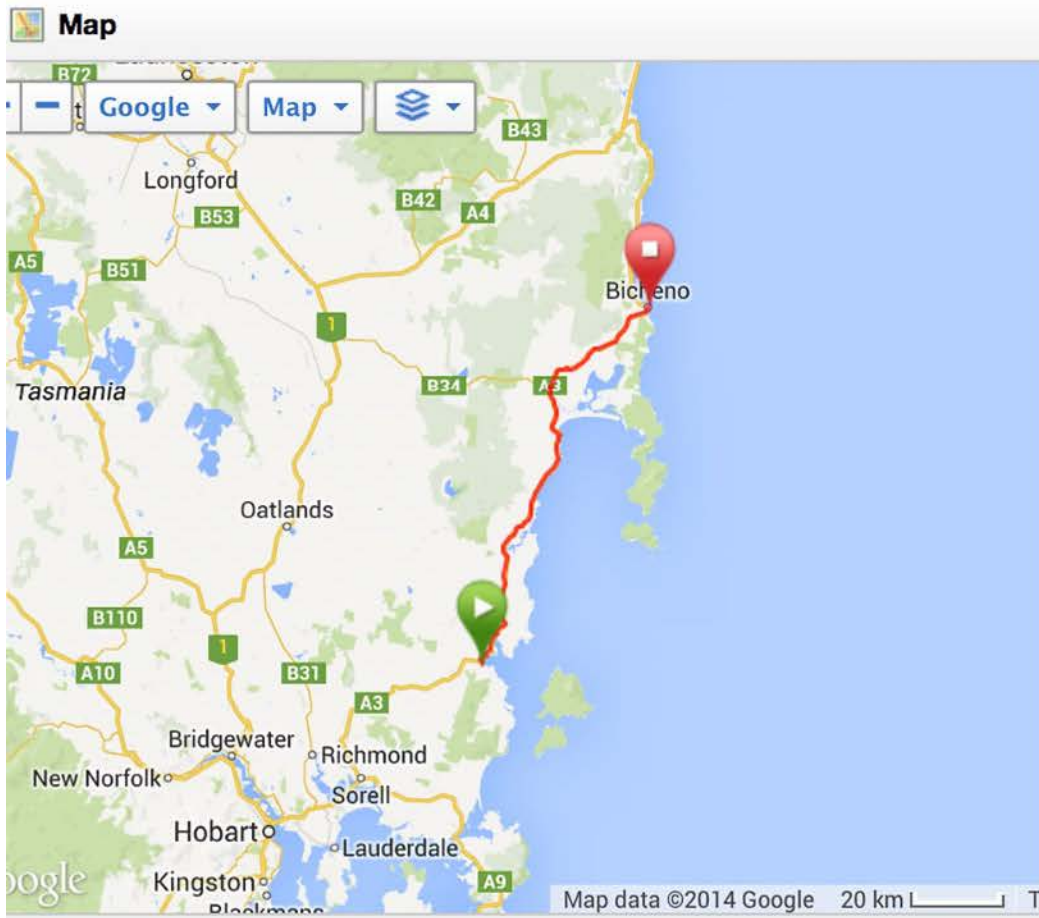
Elevation

ng

ation

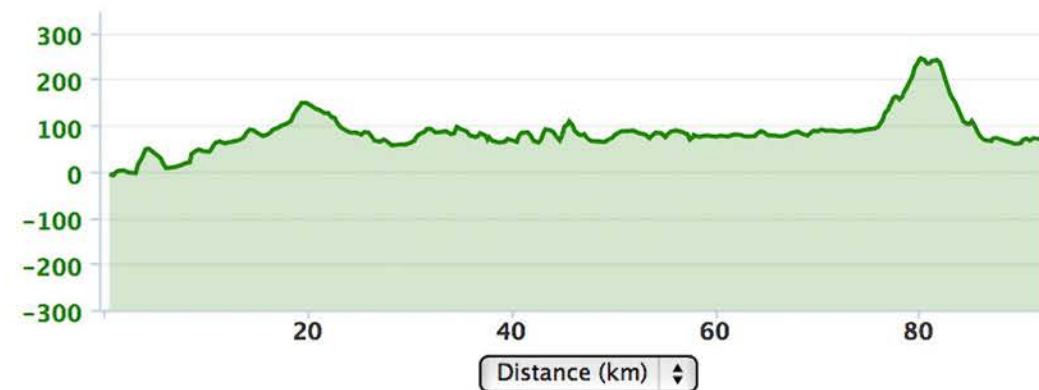

Charts

Timing

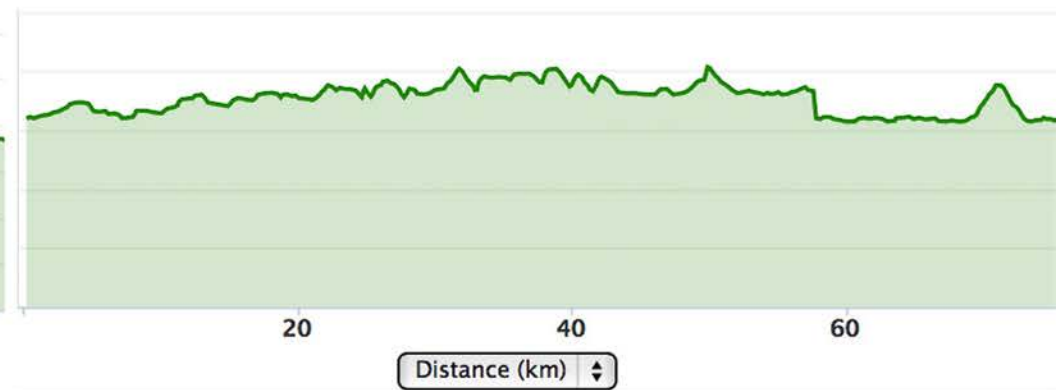
Elevation

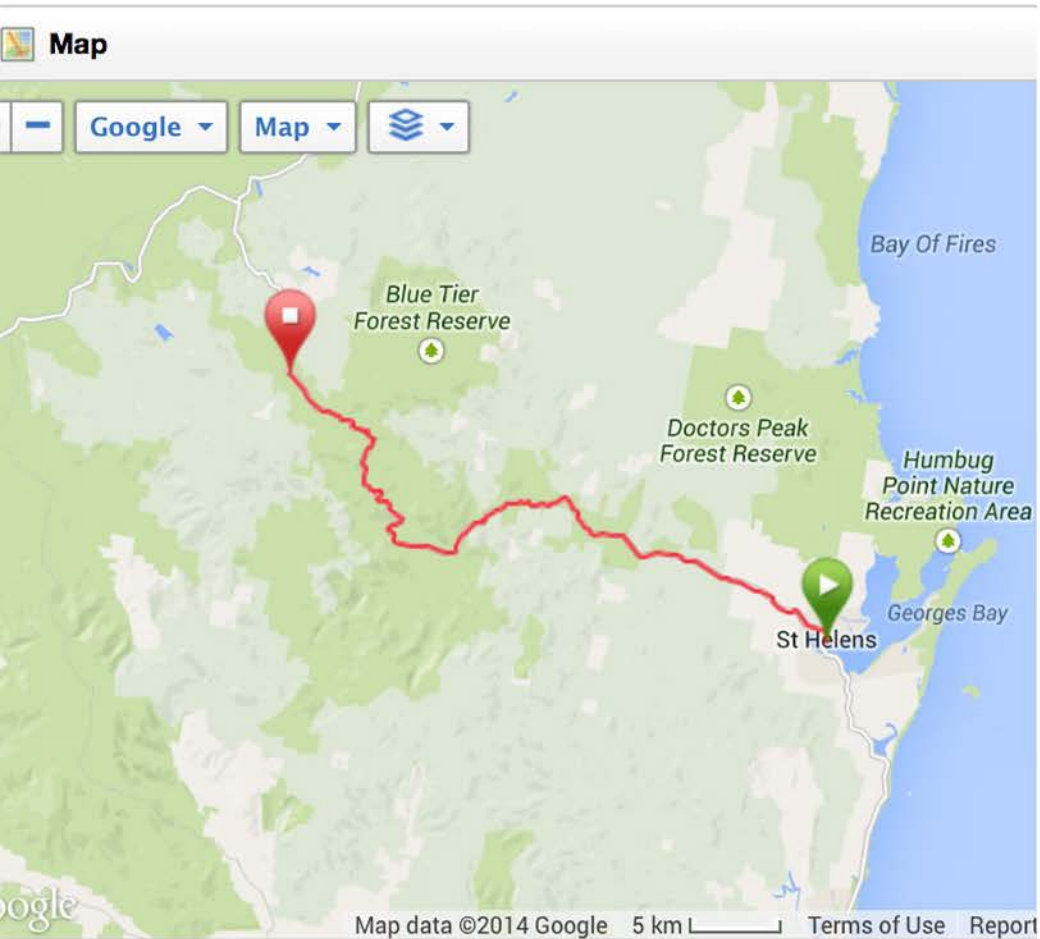

s ☐ Average

ing

vation

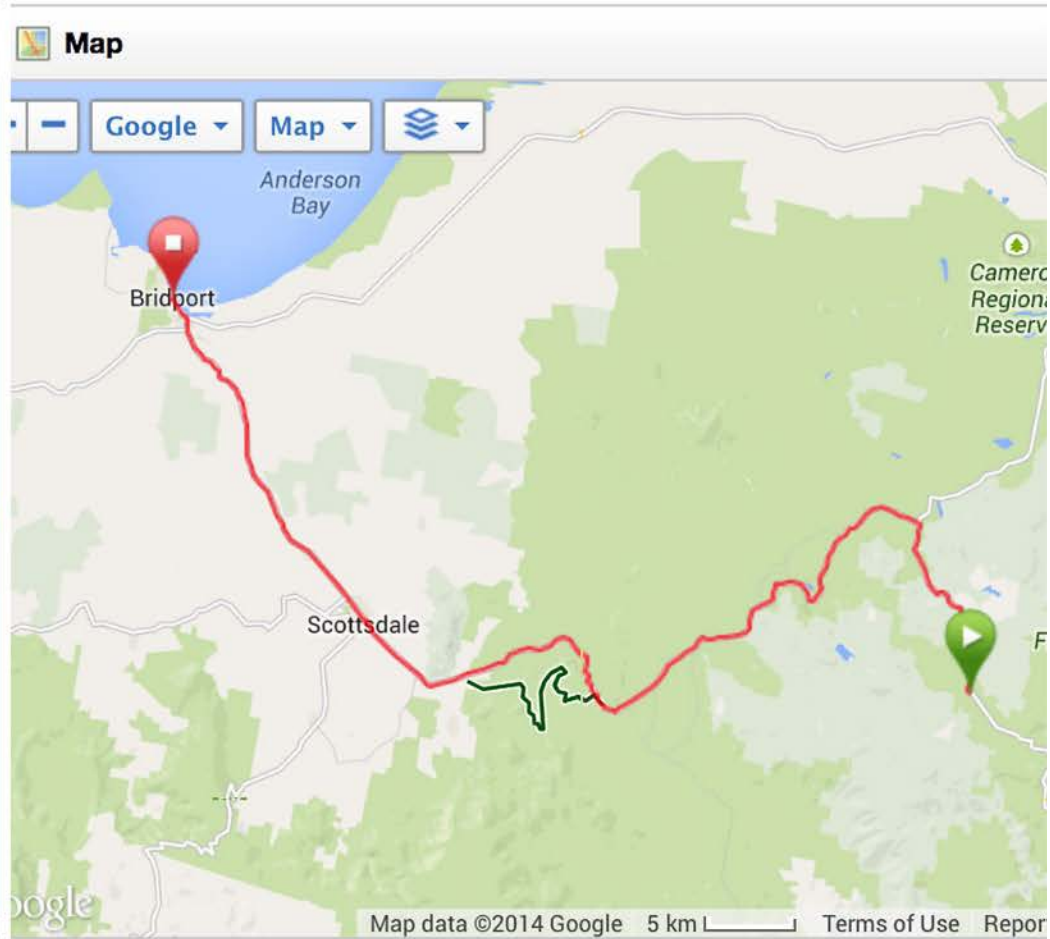

Charts

Timing

Elevation

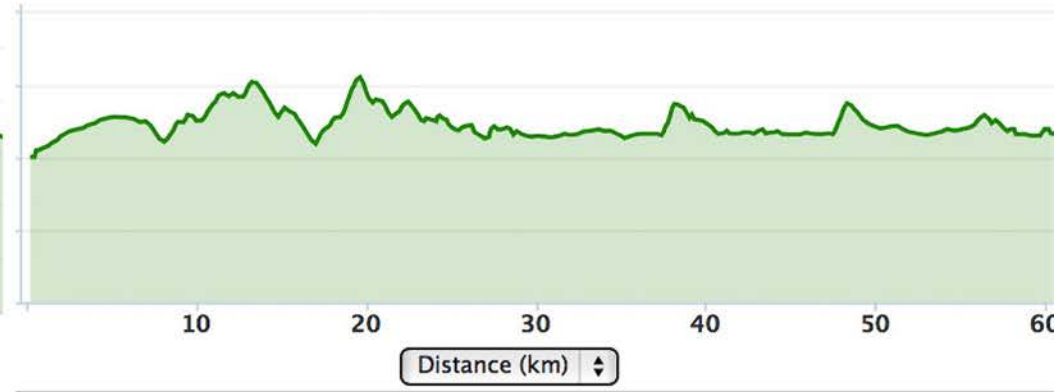
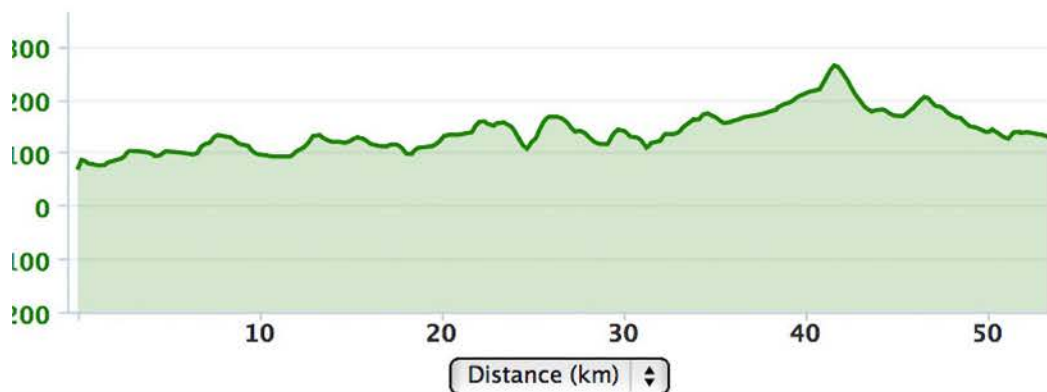
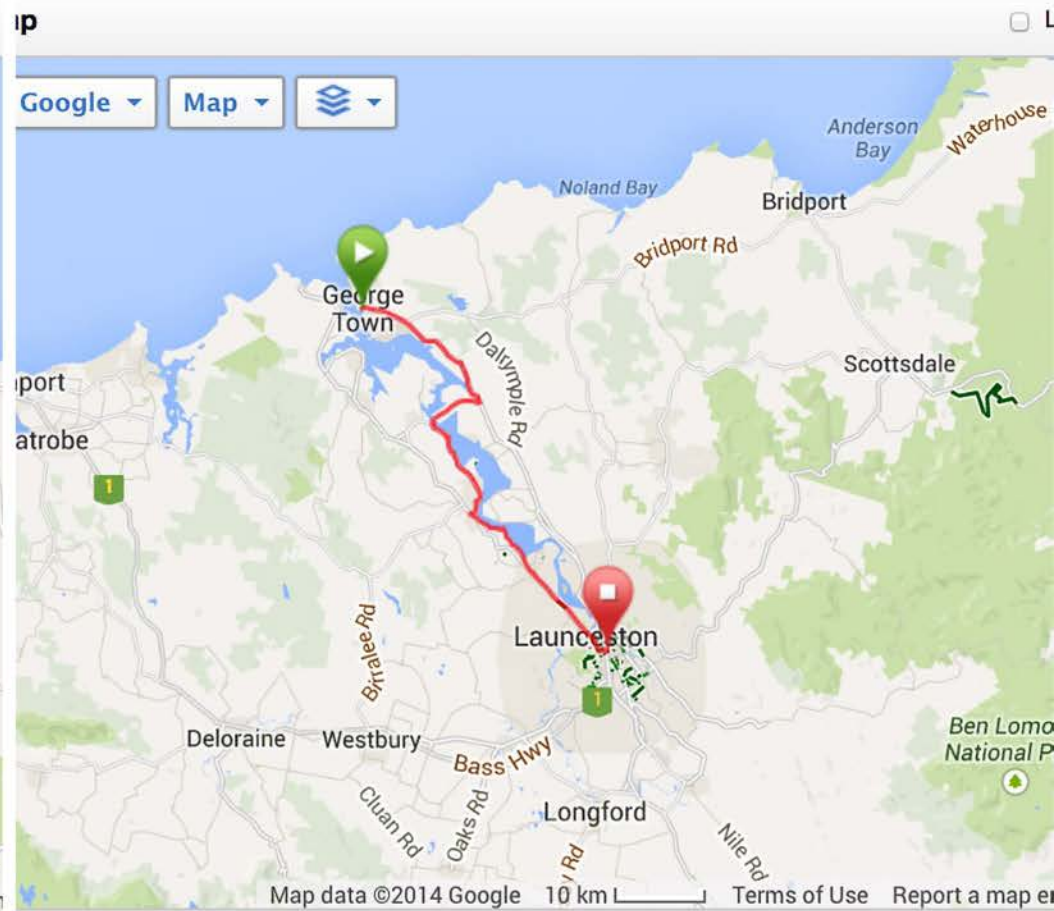
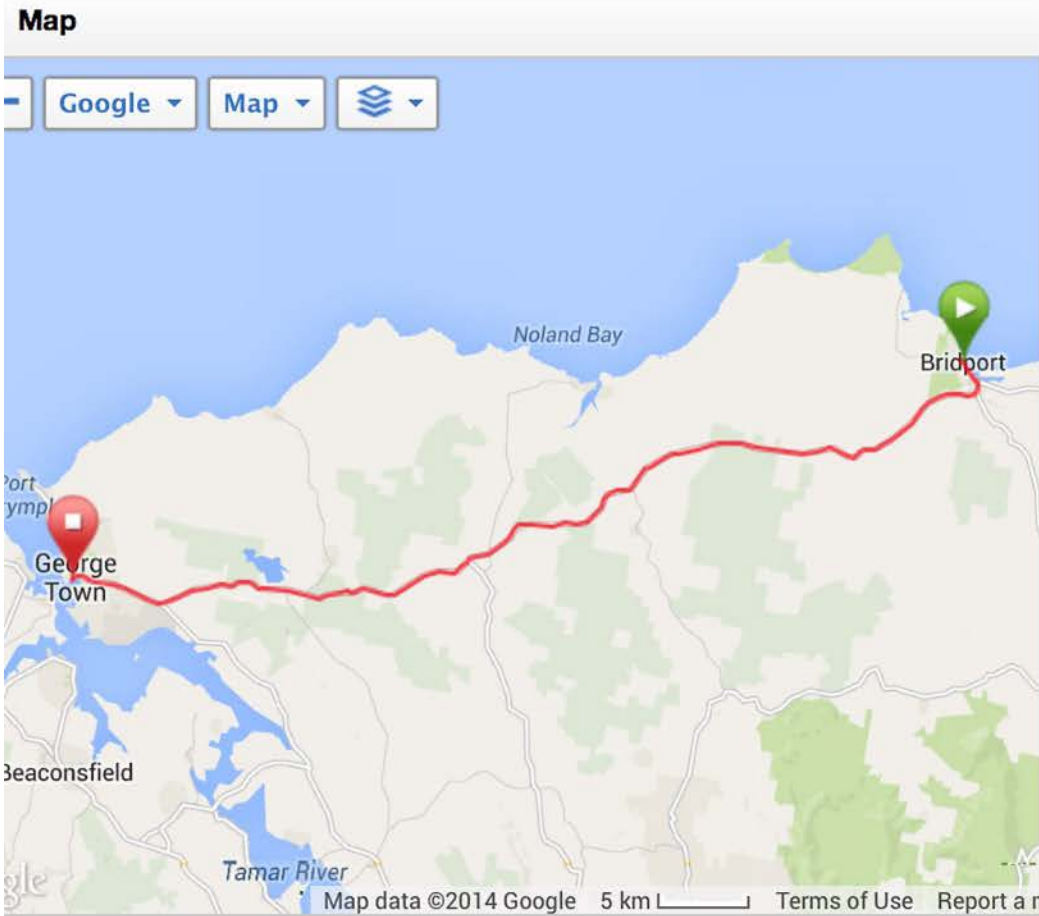

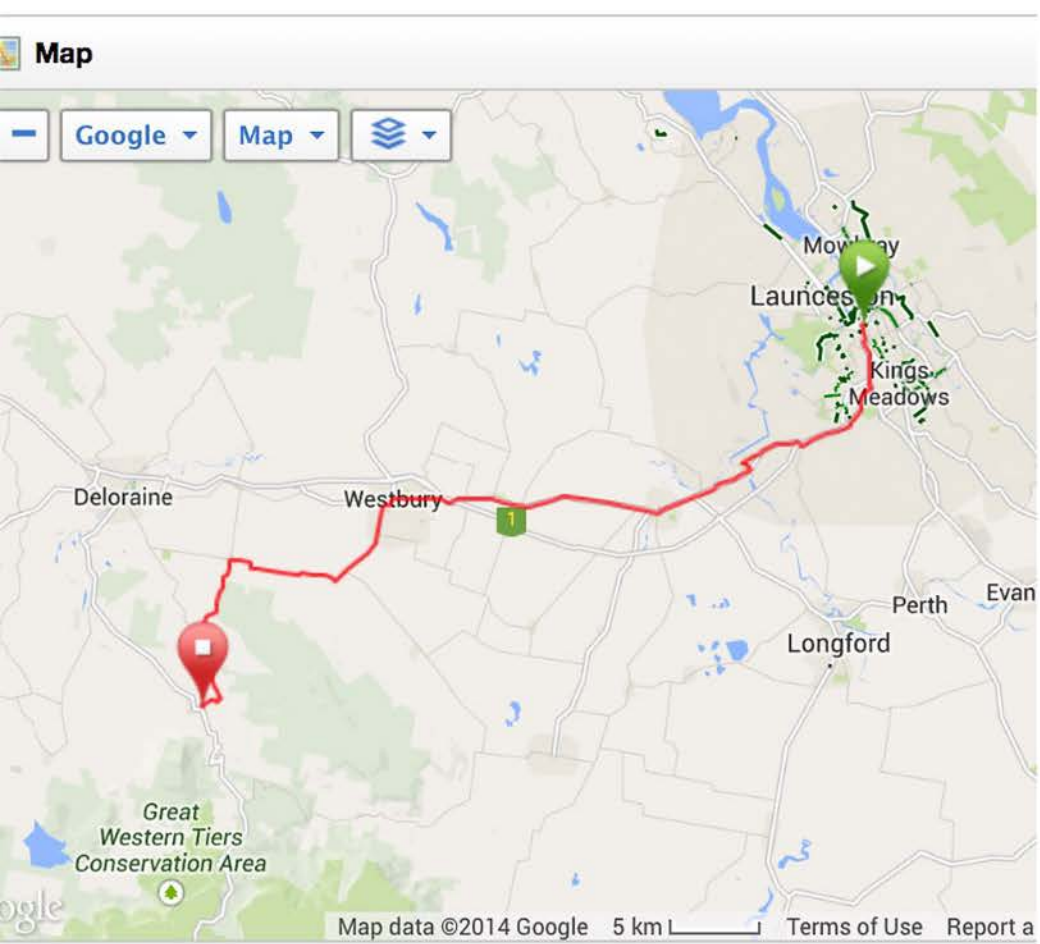
Charts

Timing

Elevation

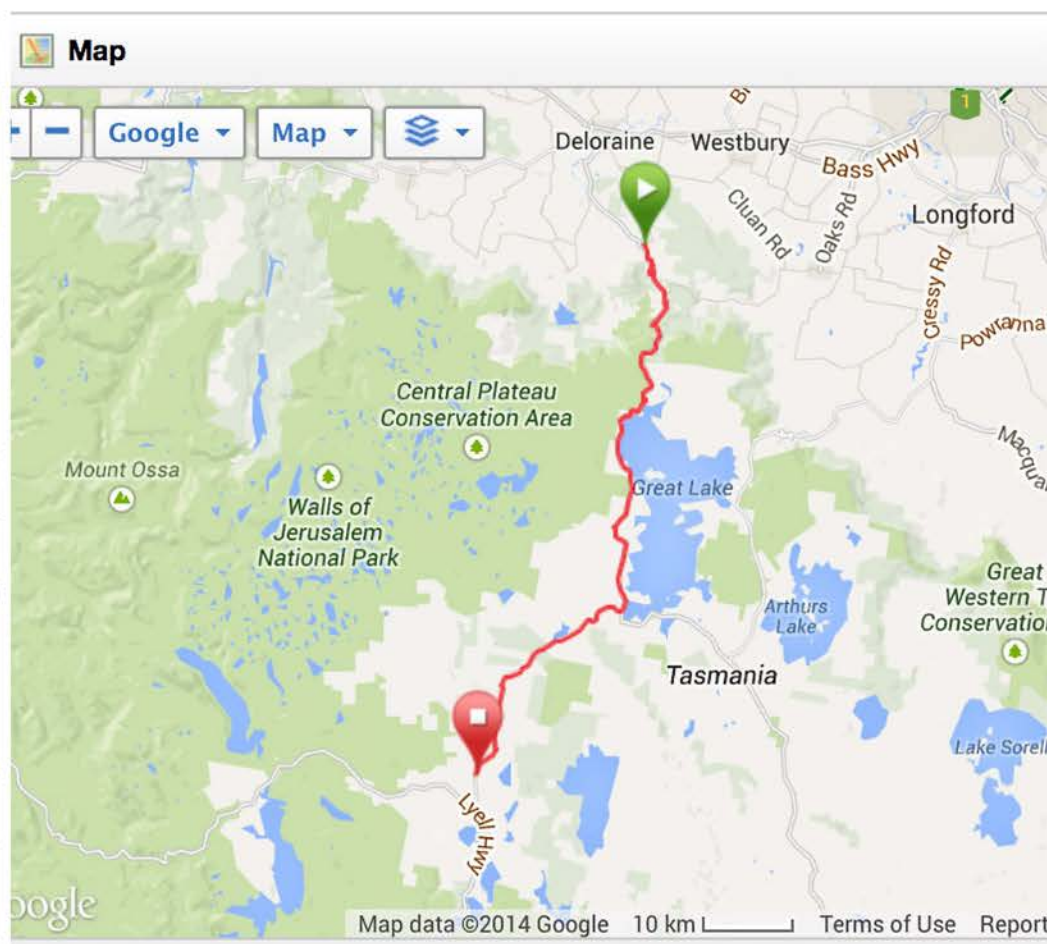
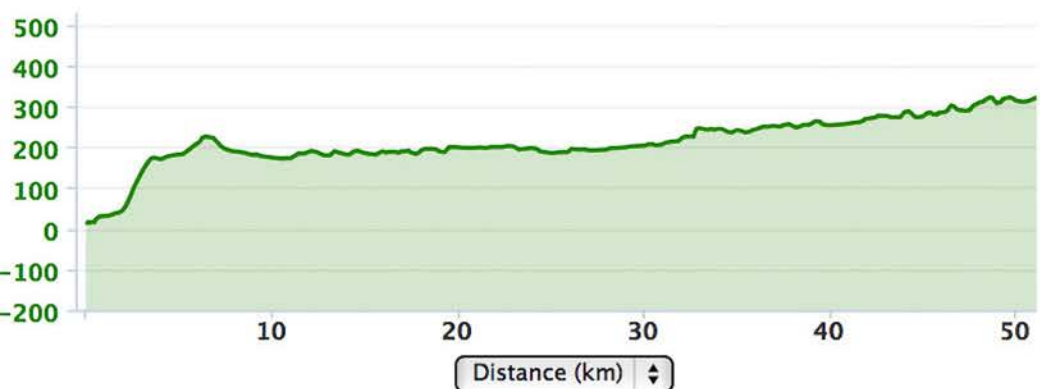

Charts

Timing

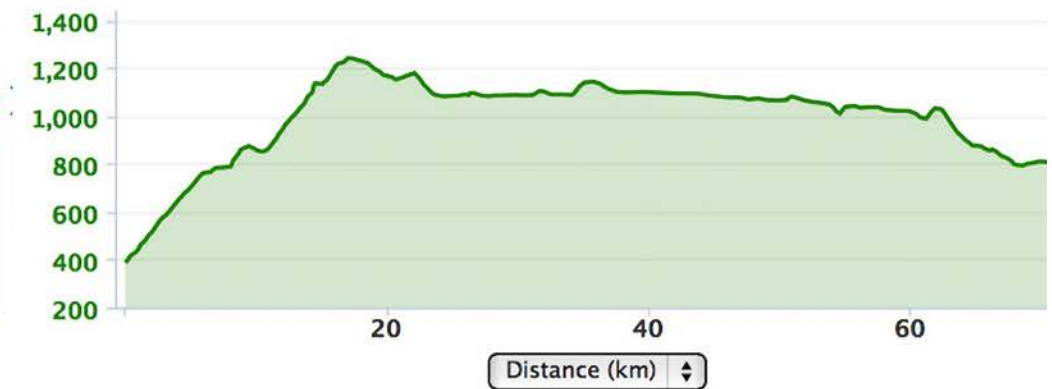
Elevation

Charts

Timing

Elevation

To už není Tasmánie, ale Holandsko, kde jsme jezdili v létě s Honzou

Je to za námi a zase to bylo krásné

Přežil jsem. Občas, když jsem jel daleko za Jirkou sám v lese, nebyl jsem si tím zcela jistý. Dnes už zůstávají jenom ty krásné vzpomínky a pýcha, kolik už jsme toho s Jirkou spolu už najezdili. Cestou zpět jsme si dovolili trochu luxusu v business clas, aby jsme se mohli odpočatí hned zařadit do hektického pracovního procesu. Dnes je posledního března 2014 a makáme jak o život. Tak doufám, že se domakáme k dalším cyklo zážitkům. Příště na sever, ale asi to bude s doprovodem. I my jsme všude jezdili s dětmi...

Dík všem za vše

Jirka a Jindřich Hegmonovi